

11

2018

ISSN-0207-4710

GÖYƏRÇİN

SÜNBLÜCÜK

(Ukrayna nağılı)

Krut və Vert adlı iki siçan və Qırmızıpipik bir xoruz var idi. Siçanların ora-bura qaçmaqdan, sümsünməkdən başqa əllərindən bir iş gəlmirdi. Qırmızıpipik xoruz isə sübh tezdən banlayıb hamını yuxudan oyadar, sonra isə həyət-bacada işləməyə başlayardı.

Bir dəfə xoruz həyətdə eşələnəndə gözlərinə gözəl, qəşəng bir buğda sünbülü sataşdı. O, sevincək siçan balalarını çağırdı:

-Krut, Vert, bir gəlin görün mən nə tapmışam!

Siçanlar qaça-qaça gəldilər. Sünbülə baxıb dedilər:

-Bunun qılçıqlarını döyüb təmizləmək, dənini çıxarmaq lazımdır.

-Kim bu işi görə bilər? – Xoruz soruşdu.

-Mən yox, - Krut civildədi.

-Mən də bacarmaram, -Vert qışqırdı.

Xoruz dedi:

-Yaxşı, bu işi mən özüm görərəm.

Sonra o, işləməyə, buğdaları qılçıqdan ayırmağa başladı. Siçanlar isə ona baxa-baxa oynamağa başladılar.

Xoruz öz işini görüb qurtardı. Özündən razı halda banlayıb dedi:

-Ey, siçanlar, yaxına gəlin. Görün nə qədər buğda təmizləmişəm!

Siçanlar qaçıb gəldilər, buğdaya baxıb dedilər:

-Hə, indi bunları aparıb dəyirməyə üyütmək lazımdır.

-Bəs bu işi hansınız görə bilərsiniz?

-Mən yox, - Krut qışqırdı.

-Mən də yox, - Vert qışqırdı.

-Yaxşı, - Xoruz dedi. – Buğdanı dəyirməyə mən özüm apararam.

Sonra o buğda ilə dolu kisəni belinə alıb, dəyirməyə sarı getdi.

Siçanlar isə bu vaxt ora-bura qaçır, bir-

birinin üstündən tullanırlar, əylənirdilər.

Xoruz dəni üyüdü, bir kisə unla həyətdə qayıtdı və siçanları çağırdı:

-Krut, bura gəl! Vert, bura gəl! Görün nə qədər un gətirmişəm?

Siçanlar sevinə-sevinə qaçıb gəldilər. Una baxıb dedilər:

-Çox sağ ol, ay Qırmızıpipik! Sənə əhsən! İndi bu undan xəmir yoğurub kökə bişirmək lazımdır.

Xoruz soruşdu:

-Yaxşı, kim xəmir yoğuracaq, kim kökə bişirəcək?

Siçanlar bir-birinə baxıb dedilər:

-Mən yox!

-Mən də yox!

Xoruz bir az fikirləşdi və dedi:

-Hə, bu işi də özüm görməliyəm.

Xoruz su gətirib xəmir yoğurdu. Odun daşayıb, sobanı yandırdı. Soba isinən kimi xəmiri onun üstünə qoydu...

Siçanlar isə həmin vaxt sobanın o yanına, bu yanına qaçır, atılıb-düşürdülər.

Nəhayət, kökələr bişdi. Xoruz onları dimdiyi ilə götürüb stolun üstünə qoydu. Heç siçanları çağırmağa ehtiyac da qalmadı. Onlar tez qaçıb gəldilər.

-Oy, acından ölürəm! –Krut dilləndi.

-Mən də bərk acmışam! – Vert ağzının suyu axa-axa kökələrə baxdı.

Siçanlar stolun dövrəsində əyləşib yemək istəyəndə xoruz quqquldadı:

-Quqquluqu! Bir dayanın, tələsməyin! Deyin görüm sünbülü kim tapdı?

-Sən tapdın! – siçanlar ikisi də birdən dilləndi.

-Kim sünbülü döyüb dəni samandan ayırdı?

-Sən! – Siçanlar dedilər.

-Kim buğdanı üyütmək üçün dəyirməyə apardı?

-Sən...

-Kim dəni üyüdü onu evə gətirdi?

-Sən...

Kim su daşayıb xəmir yoğuru, kim odun gətirib sobanı yandırdı, kim kökələri bişirdi?

Siçanlar yaltaqlandılar:

-Sən! Sən! Hamısını sən elədin!

Xoruz tükələrini qabartdı:

-Bəs siz nə iş gördünüz?

Siçanlar deməyə söz tapmadılar. Onlar sakitcə çıxıb getdilər, xoruz isə dimdiyinin ucuyla da olsa onlara qalın demədi. Ona görə ki, bu cür tənbellər kökə yeməyə layiq deyillər...

Tərcümə edib işləyəni:

R.Y.Əliyev

